

BRANDING AAN HET STRAND BIJ NERVI

De Natte

DOOR CHARLES GARVICE

Het was de Natte die het meisje zag, toen zij voorzichtig de ongeverfde deur van Mc Murtie's kroeg opende, en door de dikke rook naar de groep goudzoekers keek, alsof zij iemand zocht. Maar de Natte, die op het platform stond met een glas van het vergif, dat Mc Murtie whisky noemde, in de hand, terwijl een liedje met dubieuze woorden en een meesleepende melodie van zijn lippen kwam, wendde vlug de oogen af toen hij haar heel even gezien had. Toen het liedje uit was — en, al was hij driekwart dronken, hij gaf de finale zoo fleurig als een artist — sprong hij op den vloer, drong door de joelende menigte, zonder acht te slaan op het bis-geroep, deed de deur open en vond erbuiten het verlegen aarzelende meisje.

Zij ging onwillekeurig een stap terug toen hij diep de frissche nachtlucht inademde en de Natte, die beweging opmerkend, deed zijn best om normaal te schijnen en nam het overschot van zijn breedgeranden hoed van het hoofd.

„Had u iets noodig, juffrouw Mercy?” vroeg hij, met al zijn kracht kampend tegen den opkomenden hik.

Miss Mercy trok haar shawl dichter om het hoofd als om haar gelaat te verbergen voor zijn dronken-ernstigen blik.

„Ik... mijn vader is weer erger,” zei ze neerslachtig alsof ze wel wist, dat ze toch vergeefsche moeite deed, „ik kwam zien of er iemand was, die naar Hondenoor-kamp zou willen rijden, om den dokter te roepen.”

„Een dok... dokter noodig?” zei de Natte plechtstatig. „Hondenoor... bl... blikslagers vlug heen rijden? 't Is in orde, miss Mercy! Hier staat de man dien u zoekt!”

„U?” sprak ze aarzelend. „Maar... maar u bent... niet erg in orde...”

„N... niet... in orde?” Zijn blauwe oogen

keken verwijtend. „Nooit zoo goed in orde geweest. Zult u zien!”

Hij ging, wankelend, naar de waterton terzij van de herberg, gooide zijn hoed opzij en plonsde het hoofd in het vocht; en als het water niet siste, had het zulks toch hoóren te doen. Nadat hij de bewerking tweemaal herhaald had kwam de Natte weer naderbij. — ernstig, en nuchter.

„Gaat u maar naar huis, naar den ouden heer, miss Mercy,” zei hij, zoo vast van stem als een predikant. „en ik breng den dokter bij u vóór u tijd hebt om Jan Jansen te zeggen.”

Nog twijfelend uitte het meisje een wantrouwig „dank u”, keerde zich om en spoedde zich naar het houten huis, waar haar vader ziek lag.

Walter Clausen — de jongens hadden hem op het eerste gezicht „den Doek” gedoopt — was enkele weken tevoren in Droogbeen-kloof gearriveerd met, natuurlijk, dezelfde bedoeling als de rest der bevolking van de kleine nederzetting, n.l. om te graven naar het goud, waarvan de aanwezigheid kort te voren was geconstateerd. Hij was een verlopen heer van goede familie, die... maar wat doet zijn geschiedenis er toe? Zeker is het, dat géén plekje op aarde minder geschikt kon heeten voor hem en zijn dochter dan juist de plaats, waar hij nu ziek lag.

Het zou onjuist zijn te beweren, dat dr. Ricketts verbaasd opkeek toen de Natte verscheen op het groote paard, dat hij geleend had zonder des eigenaars permissie te vragen; of toen hij het verzoek te hooren kreeg, „als de hel” naar Droogbeen-kloof te komen; de jonge dokter had namelijk het vermogen, zich over iets te verwonderen, sinds lang verloren.

Bijna geen woord sprak hij, en hij nam

zijn eigen paard en hield zoo goed hij kon gelijken pas met het rijdier van den Natte — want hij wist heel goed dat deze, al een gevaarlijk heer als hij nuchter was, zonder aarzeling zijn revolver zou gebruiken als hij weigerde of trachtte te ontkomen.

Toen de dokter bij den Doek binnen was droogde de Natte de paarden en voederde ze en ging toen naast de dieren liggen; maar hij sprong aanstonds overeind toen de dokter weer buiten kwam.

„En?” vroeg hij, een paar stappen opzij gaande om niet gehoord te worden.

„Hij is er leelijk aan toe,” zei de dokter. „Een vriend van je?”

„Mijn lang verloren broer van een anderen vader en moeder,” zei de Natte doodernstig.

„Ja... hij is lang niet best,” herhaalde de dokter, „het is hier niet goed voor hem.”

„Hoe is 't mogelijk!” spotte de goudzoeker, „zoo'n mooi lief plaatsje? Ceeft u hem nog een kans doc?”

Ricketts antwoordde met professioneele vaagheid.

„Hum — j-ja. Als hij hier vandaan gaat — en direct. Maar het meisje — een lief meisje, en een dame ook! — vertelt me, dat ze arm zijn, volkomen platzak. Het is een schandaal, zoo'n kind hier te brengen.”

„Dat is het net,” zei de Natte minzaam. „U hebt den spijker direct op den kop geraakt, dokter. Wilt u een borrel?”

Zij gingen naar het kroegje, en terwijl de dokter langzaam zijn ééne glas dronk goot de Natte met roekeloze hand het vergif naar binnen. Hij was inderdaad erg dronken toen hij zich vervoegde bij Slater, den eenigen kapitalist van Droogbeen, en dat even voorzichtige als laaghartige individu twintig pond ter leen vroeg. Slater, verontwaardigd, antwoordde met een onbetamelijk korte weigering, de Natte sloeg hem koelbloedig tegen den grond en waggelde naar buiten, zonder zich aan getier of uitdaging te storen. Hij lag in de frissche lucht tot den morgen, en ontwaakte juist op tijd om miss Mercy te zien naderen. Bijna was ze hem voorbijgelopen, maar de dankbaarheid won het van de walging en dus bleef ze staan.

„Ik... ik wou u komen bedanken, meneer...”

„Zegt u maar Brown,” sprak de Natte ernstig. Zijn naam was Clyne — van de Clyne's uit Warwickshire.

„...Meneer Brown. Het was heel vriendelijk van u. Ik geloof niet, dat iemand anders zoo vlug had kunnen rijden. En mijn vader...” Zij zweeg en trachtte een huivering te bedwingen; want het bloed stroomde neer uit een wond in het voorhoofd van den Natte — een wond, zoo onbeduidend in vergelijking met de kwetsuren, die hij gewoonlijk had, dat hij er nog niet eens van wist; en zij walgde van de afschuwelijke dranklucht, die de Natte haar toedemde. „Mijn vader is u ook heel dankbaar — O, waarom leidt u toch zoo'n afschuwelijk leven!” onderbrak zij zichzelf. „Zeker, heel zeker moet een man met zoo'n goed hart veel te goed zijn, om zich op zoo'n plaats als hier te vergooien!”

Zij was al weg vóór de Natte van den schrik bekomen was; maar toen hij 't zoover gebracht had kon hij niet anders